

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 9. lipnja 2010.

Utisci s apostolskog pohoda Cipru

Draga braćo i sestre!

Danas se elim zadrati na mojem apostolskom putovanju u Cipar, koji se po mnogočemu nadovezuje na prethodna putovanja u Svetu zemlju i na Maltu. Hvala Boga, taj je pastoralni pohod protekao vrlo dobro, jer je uspješno postigao svoje ciljeve. Već sam po sebi predstavljao je povijesni događaj; naime, nikada prije toga Rimski biskup nije posjetio tu zemlju blagoslovljenu apostolskim radom svetih Pavla i Barnabe i tradicionalno smatranu dijelom Svete zemlje. Tragovima Apostola narodâ uputio sam se na to hodočašće pronositi evanđelje, prije svega kako bih učvrstio vjeru katoličkih zajednica, male ali i ve manjine na otoku, ohrabivši je također da nastavi put prema punom jedinstvu među kršćanima, osobito s pravoslavnom braćom. Istodobno sam htio u duhu zagrliti sve narode Sredozemlja i blagosloviti ih u Gospodinovo ime, zazivajući od Boga dar mira. Doivio sam srdačnu dobrodošlicu, koja mi je ukazana posvuda, i rado koristim ovu prigodu da ponovno izrazim svoju zahvalnost prije svega ciparskom maronitskom nadbiskupu mons. Josephu Soueifu i Njegovu Blaenstvu mons. Foudu Twalu, kao i njihovim suradnicima, ponavljajući kako cijenim njihovo apostolsko djelovanje. Svoju iskrenu zahvalnost upućujem zatim Svetom Sinodu Ciparske pravoslavne crkve, napose Njegovu Blaenstvu Chrysostomосу II., arhiepiskopu Nove Justinijane i čitavog Cipra, kojeg sam radosno zagrlio kao brata, kao i Predsjedniku Republike i svim predstavnicima građanskih vlasti i svima onima koji su se na razne načine hvalevrijedno pobrinuli za uspjeh toga mog apostolskog pohoda.

Započeo je 4. lipnja u drevnom gradu Pafosu, gdje sam osjetio oko sebe ozračje koje se činilo malne opipljivom sintezom dvije tisuće godina duge kršćanske povijesti. Arheološki nalazi koji su ondje pronađeni znak su drevne i slavne duhovne baštine, koja još i danas ima snaan utjecaj na ivot te zemlje. Kod crkve Agia Kiriaka Chrysopolitissa, pravoslavnom bogoštovnom mjestu otvorenom također katolicima i anglikancima i smještenom u sklopu arheološkog nalazišta, održano je dirljivo ekumenskom slavlje. S pravoslavnim arhiepiskopom Chrysostomosom II. i predstavnicima armenske, luteranske i anglikanske zajednice, bratski smo obnovili spremnost na uzajamno i nepovratno ekumensko zauzimanje. Te sam osjećaje iskazao kasnije Njegovu Blaenstvu Chrysostomosu II. prigodom srdačnog susreta u njegovoj rezidenciji, tijekom kojeg sam također rekao kako je Ciparska pravoslavna crkva vezana uz sudbinu toga naroda, čuvajući pobono i zahvalno sjećanje na arhiepiskopa Makarija II., kojega se općenito smatra ocem i dobročiniteljem naroda, kojem sam i ja odao počast zadržavši se nakratko kod spomenika podignutog njemu u čast. Ta ukorijenjenost u tradiciji ne sprječava pravoslavnu zajednicu da se odlučno zalae u ekumenskom dijalogu zajedno s katoličkom zajednicom: i jedna i druga su vođene iskrenom eljom ponovno uspostaviti puno i vidljivo jedinstvo između Crkava Istoka i Zapada.

U glavnome gradu otoka, Nikoziji, 5. lipnja započeo sam drugu etapu putovanja posjetom Predsjedniku Republike, koji me je veoma ljubazno primio. U susretu s predstavnicima građanskih vlasti i Diplomatskog zbora, ponovno sam potvrdio vanost da se pozitivni zakon temelji na etičkim načelima prirodnog zakona, kako bi se u javnom ivotu promicala moralna istina. Bio je to apel na razum, utemeljen na etičkim principima i pun zahtjevnih implikacija za današnje društvo, koje često ne prepoznaje više kulturnu tradiciju na kojoj je utemeljena.

Sluba Riječi, slavljena pri osnovnoj školi Svetog Marona, predstavljala je jedan od najsugestivnijih trenutaka susreta s maronitskom i latinskom katoličkom zajednicom u Cipru i omogućio mi je izbliza upoznati apostolski ar ciparskih katolika. On dolazi do izraaja i u odgojnom i karitativnom radu s desetak struktura, koje se stavljaju u slubu zajednice i koje cijene vlasti a i čitav narod. Bio je to radostan i svečani trenutak, kojeg je oivjelo oduševljenje brojne djece i mladih. Bio je to i dirljivi trenutak spomena u kojem se osjetilo bilo Maronitske crkve, koja upravo ove godine slavi 1600 godina od smrti utemeljitelja svetog Marona. U vezi s tim posebno je bila značajna prisutnost nekih maronitskih katolika koji dolaze iz četiri sela toga otoka gdje su kršćani narod koji pati i nada se; njima sam očitovao moje očinsko razumijevanje za njihove tenje i teškoće.

Na istom slavlju imao sam priliku diviti se apostolskoj zauzetosti latinske zajednice, u kojoj svojom skrbi prednjači jeruzalemski latinski patrijarh i pastoralni ar manje braće iz Svete zemlje, koji se ustrajnom velikodušnošću stavljaju u slubu narodu. Katolici latinskog obreda, veoma djelatni na karitativnom polju, posvećuju posebnu pozornost radnicima i najpotrebnijima. Svima, latinima i maronitima, zajamčio sam da ću ih se spomenuti u svojoj molitvi, ohrabrivši ih da svjedoče evanđelje također strpljivim radom na uzajamnom povjerenju među kršćanima i nekršćanima, kako bi gradili trajni mir i sklad među narodima.

Ponovio sam poziv na povjerenje i nadu tijekom mise slavljene u upi Svetog Kria na kojoj su sudjelovali svećenici, posvećene osobe, đakoni, katehete i predstavnici laičkih udrugâ i pokretâ s otoka. Polazeći od razmišljanja o otajstvu kria, uputio sam snani apel svim katolicima Bliskog istoka da, usprkos velikim kušnjama i dobro poznatim teškoćama, ne klonu duhom i ne podlegnu napasti da emigriraju, jer njihova prisutnost u toj regiji predstavlja nezamjenjivi znak nade. Zajamčio sam im, napose svećenicima i redovnicima, snanu solidarnost i ljubav čitave Crkve, kao i neprestanu molitvu da im Gospodin pomogne da budu uvijek iva i mirotvorna prisutnost.

Vrhunac apostolskog putovanja, bez sumnje, je bila predaja radnog dokumenta za posebnu biskupsku sinodu za Bliski istoku. Taj se događaj zbio u nedjelju 6. lipnja u Sportskoj dvorani u Nikoziji, na završetku svečanog euharistijskog slavlja, na kojem su sudjelovali patrijarsi i biskupi raznih crkvenih zajednica s Bliskog istoka. Boji narod je slono sudjelovao "uz radosno klicanje i hvalopojke u povorci svečanoj", kao što kae Psalam (42, 5). To smo konkretno doivjeli, zahvaljujući također prisutnosti brojnih iseljenika, koji čine značajnu grupu u katoličkom pučanstvu otoka, gdje su se bez teškoća uklopili. Zajedno smo molili za dušu pokojnog biskupa mons. Luigija Padovesea, predsjednika Turske biskupske konferencije, čiji nas je iznenadna i tragična smrt raalostila i prenerazila.

Tema biskupske sinode za Bliski istok, koja će se odrati u listopadu u Rimu, govorit će o zajedništvu i otvorenosti nadi: "Katolička crkva na Bliskom istoku: zajedništvo i svjedočanstvo". Taj vani događaj predstavlja skup katoličkog kršćanstva toga područja, u svojim raznim obredima, ali istodobno novo traenje dijaloga i hrabrosti za budućnost. Zato će biti praćen molitvom i ljubavlju čitave Crkve, u čijem srcu Bliski istok zauzima posebno mjesto, jer se upravo tamo Bog očitovao našim ocima u vjeri. Pozornost će se također posvetiti drugim subjektima svjetovnog društva, osobito protagonistima javnog ivota, koji su pozvani stalno raditi na tome da ta regija izađe iz situacije trpljenja i sukoba koji je još uvijek muče i konačno pronaći mir u pravdi.

Prije nego ću se oprostiti od Cipra posjetio sam maronitsku katedralu u Nikoziji – gdje je bio prisutan također kardinal Pierre Nasrallah Sfeir, antiohijski maronitski patrijarh. Ponovno sam izrazio svoju iskrenu blizinu i svoje gorljivo razumijevanje za sve zajednice drevne maronitske Crkve rasute diljem otoka, na čije su obale Maroniti prispjeli u raznim razdobljima i često bili teško kušani u vjernosti svojoj osebujnoj kršćanskoj baštini, čija povijesna i umjetnička sjećanja predstavljaju kulturnu baštinu za čitavo čovječanstvo.

Draga braćo i sestre, vratio sam se u Vatikan duše pune zahvalnosti prema Bogu i sa osjećajima iskrene ljubavi i poštivanja prema stanovnicima Cipra, čije sam iskusio gostoprimstvo i razumijevanje. U plemenitoj ciparskoj zemlji mogao sam vidjeti apostolski rad raznih tradicija Kristove Crkve i mogao sam gotovo čuti kako mnoga srca kucaju kao jedno. Upravo kao što kae tema putovanja: "Jedno srce, jedna duša". Ciparska katolička zajednica, u svojim maronitskim, armenskim i latinskim sastavnicama, neprestano se trudi biti jedno srce i jedna duša, kako unutar nje same tako i u srdačnim i konstruktivnim odnosima s pravoslavnom braćom i ostalim

kršćanskim zajednicama. Dao Bog da ciparski narod i drugi bliskoistočni narodi, sa svojim vladama i predstavnicima različitih religija, uzmognu zajedno izgraditi budućnost mira, prijateljstva i bratske suradnje. I molimo da, po zagovoru Presvete Marije, Duh Sveti učini plodonosnim to apostolsko putovanje i oivi u čitavom svijetu poslanje Crkve, koju je Krist ustanovio da naviješta svim narodima evanđelje istine, ljubavi i mira.